

Samur Ranković
rankovicsa@yahoo.com

Field of study: The flow of energy through the art and the various dimensions of.

Key words: energy , change, food, immaterial, another dimension

Summary: According to the First Law of Thermodynamics - energy can't be destroyed, can't disappear, nor from anything created, it can only be changed and transformed from one form to another.

Does exist the „immaterial form" in which the „change" (energy) could be noticed?

Although the plants have their roots in the soil and stay trapped in that dimension, they still sent bud and flower in outer space (another dimension). Are the thoughts, the emotions and the mental experiences something like human's stems, buds and flowers in a different (immaterial) dimension of existence?

Are the flowers foods?

DA LI JE CVEĆE HRANA ? Da li je hrana samo ono što mislimo da jeste?

*Jedan je duh u čoveku i suncu,
Ja sam taj duh! Ja sam besmrtni život!
I uzdigoh se nad svet i zlatnim zablizah sjajem!
Oni koji Me spoznaju pronađu stvarnost.

Jedan je duh u čoveku i u suncu;
ko to zna i od sveta se odvraća,
vidi ga kao duh što uze oblik hrane,
i kao duh što uze oblik misli,
i oblik znanja, i oblik blaženstva.

Da, Ja sam bio u samom srcu besmrtnosti.
Onaj ko me daje drugima, sačuvaće me sebi,
jer Ja sam hrana i jedem onog ko Mene jede.
Pobedih celi svet i zavladao njime;
Moj sjaj je blistavilo sunca.

Uništenje je svuda. Uvek, srećemo žrtvu. Osećanje da je ona deo naše sudbine prati nas od prapočetaka. Još u doba antike sveštenici su molili za milost moćnog Hada satirući stada ovaca. Za vreme obreda, krv zaklanih životinja curila je u jame i rupe u zemlji kako bi potekla u dubine do mračnog božanstva.

*Iz knjige "Hiljadu **lotosa**": Taitirija upanišada, Brahmananda Valli, 8 i 10

Nisu verovali da žrtvovanjem životinja stvaraju hranu za bogove u materijalnom smislu. Imali su ideju da odvajajući i uništavajući svoja dobra prinose ličnu i kolektivnu žrtvu radi prosperiteta, očekujući da božanstva prime neki oblik tog darivanja i zauzvrat pomognu. Postoje i verovanja da se veze ljudi i božanstva zasnivaju na stvaranju specifičnih energija kroz metode uzdržavanja i žrtve na duhovnoj odnosno nematerijalnoj osnovi. Kada se viša bića hrane tada pune svoja „srca“ duhovnom energijom i nematerijalnom supstancom, a ne stomake fizičkim delovima nekog čvrstog organizma. Onaj ko živi i ne žrtvuje se samoodricanjem, ne učestvuje u razmeni nematerijalnog energetskog fluida, odnosno duha. Izostanak kreacije besmrtnog ostatka žrtve onemogućuje predavanje hrane višem biću i sintezu onoga što preostaje nakon okončanja života. Da li su ova verovanja izdanak ideje da čovek stvara nešto što nema veze sa telom u materijalnom svetu već je plod kreacije u nekoj drugoj dimenziji u kojoj takođe boravi? Minerali i tečnosti služe biljkama, biljke životinjama i ljudima, a životinje ljudima.

Ako je „programirana“ uslovnost da niži oblici života ne mogu da prepoznaju proces u kome postaju gajena (kultivisana) bića za ishranu moćnijeg, višeg oblika života, zašto je čovek apsolutno siguran da je poslednji u lancu ishrane u prenosu energije na savršeniji nivo postojanja života i životnih energija?

Može li se izvući analogija iz poimanja u vezi načina ishrane živih bića u odnosu na pretpostavku kako funkcioniše taj proces figurativno iznad čoveka?

Zar ljudi, samo zato što nisu svesni procesa, makar u trenutku ne pomisle da postoji neki savršeniji oblik postojanja od njih, a koji takođe na neki način popunjava svoje kapacitete koristeći možda nešto što čovek stvara ili poseduje?

Da li je čovek ta kreacija u univerzumu, jedinstvena, koja treba da se nađe na pijedestalu savršenstva?

Ratovi, krvoprolića, trovanja, zagađivanja, prevare i dekadencije...

Da li je logično pretpostaviti da postoji i nešto savršenije od ljudi i njihovih dela?

*Dvije velike zdjele, nebo i zemlja,
pune su mlijeka od šarulje krave.
pobožni ljudi piju i piju,
ali ne mogu mlijeko popiti:
njega uvek jednako ima.

Činjenica je da se ukupna energija ne može izgubiti i nestati već samo promeniti svoj oblik u drugi. Ako postoje takozvane organske i neorganske materije koje skladište i manifestuju energiju, zašto ne bi postojala i nematerija koja takođe u vidu metaforično-organske nematerije integriše energiju?

Koji deo čoveka stvara nematerijalnu formu sa svojstvima integrisane energije?

Šta je to što može da integriše potrebnu energiju, a nije materija? Gde se stvara i razvija energija nematerije?

Prema prirodnim zakonima, energija se prepoznaje kroz njen uticaj na materiju ili u vezi sa materijom u kojoj je sadržana kao kinetika, potencijal, struja ili nešto drugo.

* Iz knjige "Hiljadu **lotosa**": Taitirija brahmana, II , 8.8

To prepoznavanje omogućeno je promenom stanja u odnosu na trenutak kada materija nije posedovala određenu energiju. Znači energija se primećuje kroz promenu u materiji i u vezi sa materijom. Da li bi analogno tome, promenu u nematerijalnoj sferi morala da prati i promena energije te nematerije?

Da li čovek proizvodi nešto nematerijalno što možda poseduje potencijale energetskog naboja?

Svest...

Šta je svest?

Na osnovu promene predmeta pažnje, doživljava se i prepoznaje svest. Svest je proces. Ona postoji samo zato što je posledica promene. Prepoznavanje procesa je moguće zbog memorije koja pruža izvor i bazu za pretraživanje sačuvanih informacija. Promena na osnovu koje postoji svest jeste ideja. Ideja se saznaje na osnovu prvog sledećeg sadržaja koji je predmet pažnje posle promene. Taj sadržaj zavisi od spontanog (nesvesnog) odabira informacija u memoriji. Međutim u tom samoniklom doživljaju ne treba zaboraviti bitan element koji se odnosi na unutrašnji oset, a on je izazvan, kako unutrašnjim procesima u organizmu i funkcionisanjem organa tako i genetskom memorijom.

Svi unutrašnji organi i deo mozga koji skladište genetsku memoriju i instikte predstavljaju unutrašnja čula za formiranje unutrašnjeg oseta.

Pošto se i do kreativne imaginacije dolazi idejom, da li se može reći da umetnost nastaje zahvaljujući „promeni“? A, umetnička ideja, da li se prepoznaje u prvom sledećem sadržaju koji je predmet pažnje nakon promene? Da li je kreativna imaginacija, odnosno umetnost, ustvari promena koju čini sadržaj svesti nakon fokusiranja pažnje?

Izvor spontanog ispunjenja svesti jeste baza odnosno memorija, genetsko pamćenje i veličanstvena, nesaglediva, nepregledna sadržina informacija koje pružaju svi čovekovi organi i životne funkcije.

Izbor zavisi od konfiguracije nosioca. Ako u tom neposrednom izboru preovlađuje posledica unutrašnjeg oseta koji crpi inicijativu iz unutrašnjosti bića i genetske memorije, pa se kao rezultat u budnom stanju javlja osvetljenje upamćenog sadržaja sećanja i osećanja bez veze sa logikom uzročno posledične situacije iz spoljašnjeg sveta u datom trenutku, onda čovek dobija unutrašnju ideju. Ako oset primljen preko čula i spoljnih uticaja, pored osvetljenja memorije, proizvede uticaj na unutrašnje organe i genetsku osnovu, a onda se kao eho efekat javlja unutrašnji odgovor koji oslobađa novu promenu (ideju) i osvetljava novu kombinaciju, dobija se "eho" unutrašnje ideje. Takve promene prouzrokovane su unutrašnjim osetom ideja ili unutrašnjih eho ideja. Time, plodom kreacije, odnosno umetnosti, dobijamo sadržaje opažene nakon promene u misaonoj pažnji koje su plod ili unutrašnje ideje ili unutrašnje eho ideje.

Ređe kreacija može biti sadržaj nastao kroz ideju koja nije na neki način inicirana unutrašnjim osetom već samo zahvaljujući utiscima iz spoljnog sveta. Takva je jednostavna ideja odnosno promena koja je nastala iz sadržaja plitke, recentne memorije iz raznovrsnih procesa budnog stanja svesti. Ona je inicirana čulima za prijem informacija iz spoljnog sveta. To je uobičajeno sastavni činilac redovnog procesa razmišljanja. Prepoznati sadržaji takve vrste promene u svesti jesu rezultati sećanja i

osećanja koji se najčešće koriste i to bi bile jednostavne ideje.

U svakodnevnom životu u budnom stanju, javljaju se najčešće jednostavne ideje koje tvore mišljenje, a zatim i unutrašnje ideje i eho ideje. One uglavnom nastaju spontano kao refleksna reakcija na dejstvo oseta čula za registrovanje informacija spolja i iz unutrašnjosti organizma. To je najprirodniji i u najvećoj meri spontani proces gde karakter sadržaja zavisi od konfiguracije čoveka i spoljne ili unutrašnje informacije koju prima. Sama reakcija je refleksna što znači da je bazirana na osnovnim ljudskim potrebama koje su usklađene u najvećoj meri sa prirodom. Taj proces bio bi prosto ili spontano razmišljanje.

Međutim, čoveku se efekat prve refleksne promene odnosno ideje i njen sadržaj ne dopadne uvek. Tada nastupa traganje, odnosno odbijanje ponuđenog sadržaja u odnosu na to kakvu sekundarnu reakciju donosi. To traganje moglo bi biti komplikovano ili forsirano razmišljanje. Svako takvo razmišljanje je u svojoj biti iniciranje promene trenutnog činioca na kome se fokusira pažnja u procesu svesti.

Zašto se čoveku ne dopada misaoni sadržaj do koga se spontano, prirodno došlo?

Čovek je u svojoj biti zavistan subjekat, a to pojačavaju dva činioca. Prvi je postojanje sadržine pažnje koja ima karakter negativnih misli, osećaja, sećanja ili osećanja. Dugi činilac je postojanje navike da se redovno konzumiraju pozitivna osećanja ili uživanja. Zato, kada nastane unutrašnja situacija, koja je neutralnog karaktera u odnosu na misao, sećanje, osećaj i osećanje (mentalno) i zatim to traje kroz vremensku dimenziju svesti, javlja se praiskonska nervoza zbog nedostatka uživanja. Isto se dešava čak i ako je pretežna situacija blago pozitivnog karaktera ili je negativnog karaktera u odnosu na trenutno mentalno stanje. Sa te strane mogu nastati i devijacije...Na primer kod nekih imućnijih ljudi, koji su navikli na raskalašnosti i egocentrična uživanja, usled unutrašnje situacije njihovog bića, odnosno nižeg nivoa uživanja ili možda samo neutralnog sadržaja fokusa pažnje u odnosu na mentalno stanje, opet se javlja nezadovoljstvo zbog izostanka dovoljnog egzaltiranja. Takvima nije dovoljno da u procesu svesti, promenom steknu sadržinu nastalu kao plod unutrašnje ideje ili "eho" ideje i strukturu nastalu kao plod jednostavne ideje. Osnovna klica iz koje se tada rađa komplikovano razmišljanje jeste praiskonska zavisnost od potrebe za promenom u novi misaoni sadržaj koji je naizgled bolji za pojedinca jer mu obezbeđuje lepše posledice i doživljaje bez obzira da li je to stvarno i objektivno potrebno.

Svaki čovek se oblikuje u odnosu na činioce iz stečene memorije. Ljudi se u praksi oslanjaju na komplikovano i forsirano razmišljanje na račun spontanog razmišljanja. Ako unutrašnji stimulanse i kapaciteti nisu dovoljni, onda se prelazi na obezbeđivanje materijalnih okidača, pa se pribegava bogaćenju, otimanju i slično. Neki se odaju nedozvoljenim hemijskim sredstvima. Treći upotrebljavaju druge stimulanse što sve skupa prouzrokuje razne bolesti zavisnosti. Na kraju, otvaraju se kapije užasa i kriminala i počinju takmičenja. To su takmičenja na temu ko će prigrabiti više materijalnih dobara. Pravila su: otmi od prirode više nego što ti treba; otmi od drugog čoveka više nego što ti sada treba i pripada; stiči kapital i bogati se, a na taj način budi materijalno moćniji od konkurenata. Zatim, pravila se radikalizuju: uništi prirodu ako ne pruži onoliko koliko smatraš da treba i iscrpi sve izvore dobara; uništi drugog, ratuj, kradi, otimaj, ubijaj samo da bi imao više; obogati se i sahrani konkurenta da kasnije ne ojača i postane pretnja. Prava drama nastupa kada se sagledaju predhodno opisani interaktivni odnosi, njihova progresivna promena i uticaj u odnosu na kulture ideologija. Pod kulturom ideologija

podrazumevaju se, između ostalog i religije i sekularizam koji se može shvatiti kao formiranje verovanja na bazi nauke i logike. Sve današnje značajnije religije su u svom korenu i suštini pozitivne i humane. Međutim, u ideološke i religijske sisteme i podsisteme, neminovno se mešaju i prožimaju ih podsistemi kulture društvenih odnosa i ekonomije, sticanje materijalnog bogatstva, ukрупnjavanje kapitala, borba na tržištu. To sve se dalje komplikuje. Stvara se potpuna zbrka virtuelnih vrednosti zbog kontradiktornih parametara i suprotstavljenih metoda. Religije su u kontrapunktu sa materijalizmom. Bogaćenje fizičkim dobrima ima potpuno suprotan karakter i postupak od bogaćenja duhovnim kapitalom. Sve je drugačije... Na primer, kakva reakcija se očekuje kada u epruvetu napunjenu bazom dospe kisela supstanaca? Da li će doći do eksplozije?

Sa druge strane medalje nalazi se umetnost. Talentovani umetnici imaju takav sklop ličnosti da njihove spontane ideje integrišu posebno snažne sadržaje. Takođe, umetnik nije posvećen samo ličnom zadovoljenju nego je okrenut upolje i namenjen publici odnosno drugim nosiocima društvenog života. Umetnik, pečate svojih ideja, prenosi i izlaže javnosti. Za umetnika je bitna moć nove ideje i njenog sadržaja koji ima svojstvo da kod primaoca izazove misao i sećanje praćeno osećajem i osećanjem. Umetnik poseduje taj veličanstven dar da sadržajem utiče na formiranje novih ideja kod drugog čoveka. Da li bi se moglo reći da umetnik indukuje mentalne energije kod publike? Publika često misli da umetnik stvara da bi uživao u tom procesu i plodovima kreacije. Ali nije baš tako. Umetnik stvara zato što želi da ispolji sadržaj koji je u njemu i koji ga na neki način guši ako tu ostane. On proces stvaranja svog dela doživljava kao oslobođenje i olakšanje. Umetnik je gonjen unutrašnjom silom da svom mentalnom sistemu podari oblik i zabeleži ga van fizičkog tela. Ako to ne uradi, on se muči. Njega pritiskaju snažna osećanja koja iniciraju unutrašnja čula da se obezbedi neki materijalni izraz ili talasno energetske oblike unutrašnjem događaju. Tek kada to ostvari, umetnik oseća ispunjenje i oslobođenje od tenzije svojih čula. Da li je to razmena energija između umetnika i primaoca kinetike kreacije?

Često se susrećemo sa pojmovima kao što su kreativna energija, mentalna energija ili najčešće duhovna energija.

Šta to čovek može da proizvede, a da nema materijalni karakter i da istovremeno pokazuje konstantnu promenu stanja energije svog sadržaja?

Da li su to misli, slike koje vidimo, zvuci koje čujemo, dodiri, mirisi, osećaji, osećanja, sve ono što stvara pojam o postojanju i razmišljanje o tome?

Kada vidimo jednu mentalnu sliku pa je promenimo u drugu, to je znak da je realizovana promena, stvarna u toj nematerijalnoj, mentalnoj dimeziji isto tako kao što je stvarna promena u glavi, u fizičkom i neurološkom sistemu.

Kada se zamislimo, ideje lete, smenjuju se, dolaze nove slike sećanja ali i planovi budućih događaja. Promene su svedočanstva prisustva energija. Da li je to dokaz da se energija manifestuje i u nekoj drugačijoj dimeziji od one u fizičkom svetu?

Da li ljudska žrtva, patnja, sreća, tuga misao i umetnost mogu da stvaraju nešto što je energetske pogodno za razmenu i sa drugim dimezijama postojanja?

Danas je u žiži medija novija naučna teorija „Biocentrizam“. Tvrdi se da vreme i prostor ne mogu biti u potpunosti objašnjeni osim ako se ne uzmu u obzir činjenice da život i svesni procesi jesu odgovorni za nastanak dimezija prostora i vremena. Druge, starije

teorije objašnjavaju relativnost tih pojmova. Ako su čovečija razmišljanja i kognitivni procesi odgovorni za nastanak doživljaja o fizičkim manifestacijama i samim tim određuju stanje tih manifestacija kao što usmerena pažnja utiče na ponašanje čestica na kvantnom nivou, onda to jasno pokazuje kako mentalno nematerijalna energija može uticati na fizičku ravan postojanja.

Posledice pokazuju da nematerijalna dimenzija za nas nije ništa manje važna od fizičkog sveta. Ako biljke imaju svoj koren u zemlji i borave zarobljene u toj dimeziji, one ipak šalju izdanak, pupoljak i CVET u spoljni prostor, pa iako ne mogu da se kreću, one komuniciraju sa životinjama u razmeni i postaju sastavni deo njihovih tela. Da li su misli, emocije i mentalni doživljaji čovečije stabiljike, pupoljci i CVETOVI u drugačijoj dimenziji postojanja?

Da li naše ideje, tokovi promenljivih mentalnih sadržaja, osećanja i oseti svih čula bivaju efemerna hrana ispunjena energijom koja je potrebna za protok života u sledećim dimezijama o kojima još ništa ne znamo? I da li onda princip žrtve putem kojeg se na ovom svetu odričemo, utiče da stvaramo kvalitetne misli i emocije sa brojnim promenama koje indukuju energije u nematerijalnoj dimenziji, pogodne za razmenu sa višim bićima?

Ili, da li bi se moglo reći da čovek koji za života tvori duhovne energije, nikad ih nema dovoljno jer ih predaje i integriše sa višim nivoima nematerijalnog života?

*"Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko"

*(Novi zavet, Mat 5.)